

zájem a mají-li potřebnou kvalifikaci, do postupu do vyšších požitků ony doby nebo jejich části, které dle dosavadních předpisů nebyly do tohoto postupu započítatelný, — a jenž vztahuje toto ustanovení výslovně i na legionáře, kteří setrvali v činné službě vojenské, byli-li vzhledem k ustanovení § 7 b) zák. z 19. března 1920 č. 195 Sb. poškozeni tím, že jim nebyla plně započtena doba legionářská, započítatelná dle zák. z 24. července 1919 č. 462 Sb., léta válečná a z let fyzických doba efektivně ztrávená ve voj. službě před vstupem do legií. Stížnost má proto za to, že léta započítatelná ve smyslu těchto ustanovení, činící dle jejího výpočtu 12 roků, 6 měs. a 10 dní, měla být st-li započítána plně i pro určení pořadí a že tedy přísluší st-li pořadí nadporučíka již ode dne 20. října 1911.

Tato námitka není důvodná. Předpisem, jímž se řídí určení služ. pořadí voj. gážistů, jest, jak výše uvedeno, výnos č. 163.000/8 a jeho doplňky a nikoliv zákon č. 195/1920, ani zákon č. 152/1923, jež samy nemají žádných ustanovení o určení služ. pořadí. Výnos ze 16. října 1920 č. 163.000/8 dovolává se, jak se již z jeho data podává, ustanovení §§ 6 a 7 zák. č. 195/1920 v jejich původním znění a podle těchto ustanovení bylo také služ. pořadí všech voj. gážistů schematismem již určeno. Zákona č. 152/1923 se žádný z výnosů, jimiž byl výnos č. 163.000/8 doplněn, nedovolává, a nenařizuje, aby v jeho smyslu bylo služ. pořadí gážistů znovu určeno a zák. č. 152/1923 sám také, jak již uvedeno, žádného ustanovení o určení služ. pořadí nemá. Jest tedy pro určení služ. pořadí směrodatným předpis §§ 6 a 7 zák. č. 195/1920 v jejich původním znění i za platnosti zákona č. 152/1923. — — —

Č. 6028.

Vojenské věci: Žádost poddůstojníka z povolání za superarbitraci musí být doložena vojenským lékařským vysvědčením.

(Nález ze dne 5. listopadu 1926 č. 21.429.)

Věc: Rudolf K. v B. proti ministerstvu národní obrany o zahájení superarbitračního řízení.

Výrok: Stížnost se jednak odmítá jako nepřipustná, jednak zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: St-l byl jako poddůstojník z povolání býv. armády rak.-uh. v únoru 1921 převzat na svou přihlášku do čsl. armády v této hodnosti a sloužil v ní činně od 1. března 1921 do 31. prosince 1921, kterýmž dnem mu bylo k jeho žádosti z 22. listopadu 1921 výnosem mno z 20. prosince 1921 povoleno dobrovolné vystoupení ze sboru poddůstojníků z povolání a nařízeno jeho přeložení do poměru záložního.

Nař. rozhodnutím byla zamítnuta st-lova žádost o zahájení superarbitračního řízení z důvodu, že není doložena vojenským lékařským vysvědčením. — — —

Stížnost uplatňuje pouze námitku, že st-l měl být podroben superarbitraci, poněvadž byl k ní již svého času jako rotmistr z povolání navržen, čímž patrně chce říci, že předložení vojensko-lékařského vysvědčení nebylo proto nyní třeba.

Tato námitka není však důvodná, neboť § 6 superarbitračního předpisu rakouského A - 42, jenž pro gážisty dosud platí, předepsal výslovně, že žádost o zahájení superarbitračního řízení musí býti doložena lékařským vysvědčením.

Jinak bylo by pouze podotknouti, že ze spisů správních není sice zjevno, že byl st-l k superarbitraci navržen z moci úřední, ale i kdyby dotyčná tvrzení stížnosti odpovídala skutečnosti, nebyla by shora uvedená námitka důvodná. Stížnost uvádí totiž, že k oné superarbitraci (na jaře 1922) nedošlo proto, že ji st-l sám odmítl, a to z důvodu, že chtěl býti superarbitrován jako gážista aktivní a nikoli jako gážista záložní. Nemohla-li se však superarbitrace ona provésti pro odpor st-lův, stal se bezpředmětným i návrh na její provedení, a nemůže se ho tedy st-l právem dovolávat pro superarbitraci, o kterou žádal později. — — —

Č. 6029.

Pozemková reforma: Není nezákonné, uloží-li stpú vlastníku, jemuž propouští půdu ze záboru podle § 11, odst. 1 záb. zák., povinnost, aby převzal určitý počet zaměstnanců.

(Nález ze dne 5. listopadu 1926 č. 22.580.)

Věc: Oliver S. v M. proti státnímu pozemkovému úřadu o propuštění nemovitosti ze záboru.

Výrok: Nař. rozhodnutí zrušuje se jako nezákonné, pokud — — —; jinak se stížnost zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: — — — — Propouštěje st-li půdu ze záboru podle § 11 záb. zák., uložil žal. úřad st-li podle § 75, odst. 3 náhr. zák. za povinnost převzít zaměstnance velkostatku v počtu a druhu úměrném vlastnostem a rozloze ze záboru propuštěného majetku, jak jejich počet a druh budou mu uloženy státním pozemkovým úřadem.

Stížnost proti tomuto výroku brojí námitkou, že povinnost takovou možno uložiti vlastníku jen tehdy, propustí-li se mu přiměřená část majetku v mezích druhé věty § 11 záb. zák., že však minimum v mezích první věty § 11 záb. zák. takovým závazkem zatíženo býti nemůže. Avšak § 75, odst. 3 náhr. zák. takového obmezení nestanoví, naopak přidržuje se dikce § 11 záb. zák., který v mezích první věty poskytuje vlastníku zabraného majetku nárok na příděl, a v mezích věty druhé umožňuje propuštění dalších nemovitostí, dává státnímu pozemkovému úřadu právo, aby při rozhodování o přídělu nebo propuštění nemovitostí dle § 11 záb. zák., tedy i při rozhodování podle první věty § 11 záb. zák., vlastníku závazek takový uložil.

Bylo proto námitku tuto zamítnouti jako bezdůvodnou. — — — —

Č. 6030.

Vojenské věci: Podle zák. č. 117/1924 stačí vyhlášení klasifikace koní způsobem v obci obvyklým; individuálního vyrozumění jednotlivých držitelů koní není třeba.

(Nález ze dne 6. listopadu 1926 č. 1887.)